

XLV.

Betænkning

over

Forslag til Lov angaaende Postforsendelser.

Afgiven af Folkethingets Udvalg.

Ved at underkaste Lovforslaget angaaende Postforsendelser den Prøvelse, som det af det ærede Thing er overdraget til undertegnede Udvalg at foretage, have vi stadigen havt for Øie det Dødselige i, at Loven maatte kunne vedtages her i Thinget uden Forandring, da Tiden, fra hvilken den skal træde i Kraft, efter at have erholdt sin endelige Stadfæstelse, meget stærkt nærmer sig, og der forinden vil være Foranstaltninger fra Postbestyrelsens Side at træffe, hvortil der vil behøves nogen Tid.

Det er vel ikke undgaaet vor Opmærksomhed, at der i Lovforslagets første Paragraph indeholdes en Bestemmelse, som fra een Side betragtet kan have ikke ringe Betænknelighed, og at der er andre Bestemmelser, nemlig Pakkeposttarxterne i § 3, hvilke enkelte af os ansee for mindre hensigtsmæssige, navnlig for Bærdeforsendelser, medens Andre af os dog kun maae finde det tvivlsomt, om Opgaven derved kan siges at være løst paa en aldeles tilfredsstillende Maade; men en nærmere Drøftelse deraf maatte nødvendigvis forhale Lovens Vedtagelse, og vi skjønne ikke rettere, end at det, som i alt Fald maatte kunne vindes ved Forandring af Tarifbestemmelserne, ikke vilde staae i Forhold til den Ulempe, der vilde flyde af, at Forslaget ikke erholdt Lovskraft saa betimeligt, at Loven kunde bringes i Anvendelse med det Tidspunkt, som dertil er bestemt.

Vi ville i det Følgende komme til at yttre os nærmere angaaende de omhandlede Bestemmelser, og skulle her endnu kun foreløbigen bemærke, at det dog ikke er lykkedes os ganske at undgaae Indstilling om Forandring, da der i Lovforslagets § 12 har indsnøget sig en Incorrecthed, hvilken vi maae antage at være bleven overseet; men denne er, uagtet den formeentligen bør fjernes, dog af saa ringe Betydning, at det Uphold, som vil foraarfa-

ges ved, at Lovforslaget gaaer tilbage til Landsthinget, ikke synes at kunne medføre nogen skadelig Udfættelse.

Med Hensyn til den Grundsætning, der ved Lovforslaget er gennemført, frembyde Motiverne og de Forhandlinger, som i Landsthinget have fundet Sted, den Oplysning og Udvikling, som turde være fornøden, og vi maatte derfor ansee det at være til Overflødighed at udtale os derom, saa meget mere som det af den Forhandling angaaende Portoreformen, der foregik her i Thinget under Finantslovens Behandling forrige Gang, maa antages, at det ærede Thing tidligere har vedkjendt sig denne Grundsætning.

Vi skulle da gaae over til at fremsætte vore Bemærkninger ved de Paragrapher, hvortil de henhøre, med Forbigaaelse af de Paragrapher, ved hvilke vi ikke have fundet Noget at bemærke.

ad § 1.

Denne Paragraph er i sin Heelhed, ved Landsthings Beslutning, tilføjet som ny, og har, hvad dens første Stykke angaaer, formeentligen sin fulde Berettigelse, idet den stiller Lovens Hovedviemed i Spidsen og angiver den territoriale Grændse for Lovens Omraade. Derimod kan det vistnok være tvivlsomt, om den Bestemmelse, som indeholdes i det andet Stykke, med Hensyn til det Betimelige deri, retteligen har faaet sin Plads der. Den nu gjældende Portofrihed staaer i en saadan Forbindelse med Forretningsgangen i de Sager, der angaae borgerlige Anliggender, som enten afgjøres af Autoriteterne eller ved disses Mellemkomst bringes til Regeringens Afgjørelse, at det kan have sine Vanskeligheder at ophæve Portofriheden, uden derved at indvirke skadeligt paa de Interessers Fremme, som knytte sig til disse Anliggender. Det er desuden af Regeringen erkjendt, at det nuværende Forsendelsesystem aabenbart er stridende mod alle rigtige Principer, og umuligt kan taales som bestaaende ved Siden af den nye Tingenes Orden; følgerigen kan der ei heller være Anledning til at befrygte, at Regeringen vilde lade Sagen hvile, naar de til dens Afgjørelse fornødne Erklæringer fra de paagjældende Embedsautoriteter ere tilveiebragte. Men, naar